

Dövstumma och motorcyklar.

Med anledning av vad som relaterats i föregående nummer av denna tidning angående förbud för dövstumma att föra lättviktsmotorcyklar kan här anföras följande, med stöd av ur allmänna pressen fattad kännedom om de talrika motortrafikolyckornas orsaker, vilket är värt att taga med i beräkningen vid bestämmandet av en dövsiums rättighet att föra motorcykel.

Det har vid hundratals fall av motorolyckor visat sig, efter undersökning av dessa olyckors förlopp, att förarnas hörselförmåga icke kunnat göra sig gällande att förebygga dem. Talrika motorfordon förda av fullsinnade hava råkat köra ihop med järnvägståg trots kraftiga varnande ljudsignaler från lokomotivpersonalen. Varken bullret av det framrusande tåget eller signalerna ha kunnat uppfattas av chauffören. Motorns surr har »överröstat» dessa. Många andra motortrafikolyckor torde icke ha kunnat förekommas med hjälp av hörseln. *Synen och förmågan att snabbt uppfatta situationen* äro därför de avgörande faktorerna för undvikande av de trafikolyckor (och naturligtvis även punktligt efterlevande av de allmänna reglerna för motortrafiken). Nu har man i många städer börjat reglera gatutrafiken med tillhjälp av automatiska apparater eller ock olikfärgade lampor, placerade mitt i gatukorsningar som kunna ersätta trafikkonstaplarnas tecken med händerna. Sådana signalanordningar fordra ej hörseluppfattning av motorförarna utan enbart *syn*-uppfattning.

Det framgår sålunda med all önskvärd tydlighet att synuppfattning (med ögonen) av olika moment och situationer och signaler i den gående motortrafiken gör sig mera gällande än hörseln, vilken senare också »strejkar» oftare än synen.

Det är oss allom bekant (och här instämma vi dövstumma), att dövstumma utan ringaste hörselförmåga kunna uppfatta s. k. tekniska trafiksignaler (utan ljud) bättre än fullsinnade. Dessutom äro de även övade (tränade) att säkert med ögonen uppfatta tal och tecken alltsedan skoltiden, vilka egenskaper kunna sägas vara kombinerade med dövsiumheten och därför ersätta hörseln så naturligt.

Huruvida »förbudet» även är tillämpligt på s. k. »döva» veta vi ej. Dessa hava i allmänhet icke den »äkta» dövsiummes iakttagelseförmåga, och därför torde de vara sämre lottade.

En »invalid» har det ännu sämre, men likväl erhöll för någon tid sedan en sådan tillstånd (körkort) att köra en s. k. invalidmotorcykel, en s. k. trehjuling, framdriven av en påmonterad motor. Således: *en invalid har fått tillstånd att föra motorcykel!*

Vi förstå att »förbudsmyndigheterna» velat skona våra liv och lemmar för trafikolyckor och kunna därför vara tacksamma. Men de tyckas ha ringa kännedom om de dövsiummas »ersättningssinne» för den mistade hörseln, vilket genom denna artikel »rättas». Allt borde ske med urskillning.

Med stöd av denna artikel torde kunna framgå, att

även dövstumma kunna med gott samvete beviljas
körkort.

Vx.



Red. har tagit del av författningarna för motortrafiken. Något absolut *förbud* för dövstumma att föra motorcykel torde *icke* existera. Varje ansökan prövas av länsstyrelserna, som hittills synes ha tolkat bestämmelserna för rigoröst. Alla Sveriges dövstumma motorcyklister borde ingå till k. m:t med en petition om att vid prövning av rätt att köra motorcykel hänsyn tages endast till vederbörandes förmåga att köra motorcykel. Svenska dövstumförbundet borde här ingripa.

Ett tidsdokument.

Följande notis har tillsänts oss, klippt ur en »fri-sinnad» Västgöta-tidning.

»Å Frälsningsarméns lokal härstädes var i söndags eftermiddag av blind- och dövstumförbundet ett särdeles stämningsfullt samkväm anordnat.

Som hedersgäster voro förbundets här i staden boende dövstumma skyddslingar inbjudna.

Den lilla högtidsstundens program upptog sång och bön samt redogörelse för förbundets verksamhet. Till de dövstumma tecknades såväl de sånger, som sjöngos, som de betraktelser, vilka höllos. Med verkligt intresse lyssnade säkerligen också inte blott dessa gäster utan även de övriga, i samkvämet till de intryck, som skildrades från olika sammankomster bland förbundets skyddslingar och understödjande medlemmar.

Det behöver ju inte framhållas hur behjärtansvärt det arbete är, som blind- och dövstumförbundet nedlägger för sina hjälpbehövande vänner. Förbundet har här i staden glädjen räkna ej mindre än 55 understödjande medlemmar, ej minst tack vare det nitiska arbete fröken Gerda Åvall i egenskap av sekreterare nedlägger. Med hänsyn till det goda syfte förbundet kämpar för är det att hoppas att dess tillslutning må bli va allt större och större.»

Förr voro de dövstumma hederliga arbetare och hantverkare, som redde sig bra. Nu äro de tack vare Frälsningsarméns verksamhet degraderade till »Frälsningsarméns dövstumma skyddslingar». Då redaktio-